

РЕЙМЪНД ЧАНДЛЪР ПИТАЙТЕ МОМИЧЕТО

Превод от английски: Правда Митева, 1993

chitanka.info

Едрият мъжага не ми влизаше в работата. Никога не ми е влизал, нито тогава, нито по-късно, но най-малкото тогава.

Бях на Централ, което е Харлемът на Лос Анджелис, в един „смесен“ квартал, където все още имаше заведения както за бели, така и цветнокожи. Търсех бръснаря Том Алеидис — дребен грък, чиято съпруга желаше да си го върне обратно вкъщи и бе склонна да похарчи малко пари за него.

Спокойна работа. Том Алеидис не беше престъпник.

Огромният мъжага беше застанал пред „При Шейми“ — не особено благоуханно заведение за напитки и хазартни игри на втория етаж, само цветнокожи. Зяпаше изпотрошените шарки на неоновата реклама в унеса на дрипав емигрант, който за пръв път вижда Статуята на свободата, на човек чакал дълго и дошъл отдалече.

Той не беше просто огромен. Беше великан. Изглеждаше два и петнайсет висок и носеше най-крещящите дрехи, които някога бях виждал върху такова грамадно туловище.

Червеникавокафяви панталони с басти, грубо сивкаво сако с бели билиардни топки вместо копчета, кафяви велурени обувки с взривове от бяла ярешка гарнитура, кафява риза, жълта вратовръзка, огромен червен карамфил и парадна кърпичка с цвета на ирландското знаме^[1], прилежно надиплена под червения карамфил така, че да стърчат три крайчета. Дори на Централ Авеню, където определено не си падаха по дискретните тонове, с тези размери и тази премяна той изглеждаше ненатрапчив като тарантула в чаша мляко.

Великанът се приближи и влезе през люлеещите се врати на заведението. Двете крила не престанаха да се клатят, докато не експлодираха отново, този път навън. Онова, което излетя и се плъсна в канавката, като издаваше жални пискливи звуци на ранен плъх, беше зализан млад негър, с плътно прилепнал към тялото костюм. Цвят на кафе с разводнено мляко — лицето му имам предвид.

Това все още не ми влизаше в работата. Наблюдавах как негърът се прокрадва покрай стената. Нищо друго не се случи. Затова направих своята грешка.

Приближих се дотолкова, че да мога да бутна люлеещата се врата. Само колкото да надзърна вътре. И то се оказа прекалено много.

Една ръка, в която можех да седна, ме сграбчи за рамото и го смля, вмъкна ме вътре и нагоре по трите стъпала.

Дълбок, мек глас, спокойно изрече в ухото ми:

— Какво търсят тези черни муцуни тук, бе приятел?

Опитах да си освободя малко място с лакти, за да се докопам до палката. Не носех пистолет. Бях решил, че работата с гръцкото бръснарче не го изисква.

Онзи отново ме сграбчи за рамото.

— Заведението е такова — изрекох бързо. — За цветнокожи.

— Не думай, бе приятел. Бюла работеше тук. Малката Бюла.

— Качи се и ще се убедиш сам.

Той ме изнесе с още три стъпала нагоре.

— Добре ми е — каза. — И не искам неприятности. Хайде двамата да се качим горе и да си пийнем по нещо.

— Няма да ти сервираат — осведомих го аз.

— Не съм виждал Бюла цели осем години, братле — кротко ми рече той, докато раздробяваше рамото ми, без да знае какво върши. — От шест години не ми е писала, но сигурно си има причини. Работеше тук. Хайде да се качваме.

— Добре — рекох. — Ще дойда с теб. Само ме пусни да ходя. Не ме носи. Нищо ми няма. Името ми е Кармади. Вече съм пораснал. Сам ходя до тоалетната. Не ме носи.

— Малката Бюла работеше тук — нежно повтори той. Изобщо не ме слушаше.

Качихме се горе. Остави ме да вървя сам.

В най-отдалечения ъгъл, зад бара, бе масата за зарове, а наоколо бяха пръснати останалите маси и няколко посетители. Пискливите гласове, които нареждаха напевно откъм масата за зарове, моментално млъкнаха. В мъртвешки чуждата враждебна тишина на другата раса в нас отвсякъде се втренчиха погледи.

Едър негър с розови ластици връз ръкавите се беше облегал на бара. Бивш боксьор, удрян от всичко освен бетонен мост, той се отгласна от бара и се приближи към нас с типичната за неговата професия разхлабена, леко приведена походка.

Постави масивната си кафява ръка върху крещящо-цветните гърди на моя великан. Видя ми се колкото кабърче.

— Никакви бели, братле. Само цветнокожи. Съжалявам.

— Къде е Бюла? — попита великанът с дълбокия си тъжен глас, който така се връзваше с огромното бяло лице и бездънните черни очи.

Негърът не се изсмя, но почти.

— Няма Бюла, братле. Няма къркане, няма мацки. Хайде, чупка. Обирай си крушите.

— Я си свали проклетата лапа от гърдите ми — рече великанът.

Биячът също допусна грешка. Той го удари. Видях как рамото му се отпусна, а тялото залитна след удара. Образцово професионално кроше. Гигантът дори не се опита да го парира.

Той разтърси глава и сграбчи бияча за гръкляна. Беше чевръст за размерите си. Биячът се опита да го ритне с коляно. Големият мъж го обърна, сви одве и го улови отзад за колана. Коланът се скъса. Тогава той просто опря огромното си ръчище на гърба на бияча и го запокити в другия край на тясното помещение. Биячът се сплеска в отсрещната стена с трясък, който трябва да се е чул чак в Денвър. После леко се плъзна надолу и остана да лежи неподвижен.

— Да — обобщи грамадата. — Дай сега ние с теб да му цапнем по едно.

Отидохме на бара. Барманът трескаво забърса тезгяха. Клиентите, къде по един, къде по двама, по трима, безмълвно се заизнизваха по непостлания под, безмълвно заслизаха по мрачното голо стълбище. Стъпките им едва доловимо шумоляха.

— Уиски с лимон — рече грамадата.

Дадоха ни уиски с лимон.

— Ти знаеш ли къде е Бюла? — безстрастно се обърна гигантът към бармана и облиза уискито с лимона от стената на тумбестата чаша.

— Бюла ли казваш? — изквича онзи. — Не съм я виждал напоследък. Не, сър, не съм я виждал напоследък.

— Откога си тук?

— Амчи, близо година. Близо година. Да, сър, близо...

— Откога тази съборетина е станала сандък за брикети?

— Кво казахте?

Мъжагата сви ръката си в юмрук колкото кофа.

— Поне от пет години — обадох се аз. — Няма откъде този човечец да познава бяло момиче на име Бюла.

Великанът ме изгледа, сякаш току-що се бях излюпил. Очевидно уискито с лимона Не му беше оправило настроението.

— А теб някой да те е молил да си пъхаш носа?

Усмигнах му се. Широко и дружелюбно.

— Аз съм онзи, който дойде с теб. Не помниш ли?

Той ми върна усмивката, бяла, безжизнена усмивка.

— Уиски с лимон — рече на бармана. — Хайде, размърдай въшките в гащите си. Обслужвай!

Барманът се защура наоколо, като ни хвърляше злобни белтъци.

Сега помещението беше празно, като изключим бармана и нас двамата. И бияча до стената.

Той изстена и се се размърда. Претърколи се и бавно запълзя по дюшемето — като муха с едно крило. Огромният мъж не му обърна внимание.

— Нищо не е останало от заведението — оплака се той. — Имаше сцена и оркестър, и сладурести стаички, където човек можеше да се позабавлява. Бюла беше певачка. Червенокоса. Много сладка. Щяхме да се женим, когато ме накиснаха.

Отпреде ни се мъдреха поредните две чаши уиски с лед.

— Как те накиснаха? — попитах.

— Къде мислиш съм бил тези осем години, за които ти разправях?

— В някой каменен кафез — рекох.

— Точно. — Той се боцна в гърдите с показалец колкото бейзболна бухалка. — Стив Скала. Обирът на банка „Грейт Бенд“ в Канзас. Съвсем сам. Четирийсет бона. Заловиха ме точно тук. Бях това, дето му викат... хей!

Биячът бе успял да се добере до една врата отзад и се строполи през нея. Изщрака ключалка.

— Закъде води тая врата? — попита мъжището.

— Туй... туй е на гусдин Монтгомъри кабинетът, сър. Шефът. Там отзад му е кабинетът...

— Може той да знае — рече гигантът. Избърса уста с ирландския флаг, който му служеше за кърпичка, и прилежно я надипли обратно в джоба. — И по-добре да не се опитва да ме метне. Още две от същото.

Прекося помещението и отиде до вратата зад масата за зарове. Ключалката му се поопъна, но след малко част от ламперията поддаде, той мина и затвори вратата след себе си.

Сега в „При Шейми“ беше много тихо. Погледнах бармана.

— Този юначага си го бива — изрекох бързо. — А може да стане и опасен. Нали загреваш. Търси някакво старо гадже, което е работило

тук, когато заведението е било за бели. Имаш ли някакво пушкало отзад?

— Мислех, че сте заедно — подозрително изрече барманът.

— Нямах избор. Той ме довлече дотук. Не ми се искаше да ме запокити на покрива.

— Ъхъ. Имам пушка — каза барманът, все още недоверчив.

Започна да се навежда зад тезгяха и така си остана, като само очите му се въртяха.

Отзад, зад затворената врата, се чу тъп, приглушен звук. Можеше да е от затръшната врата. Можеше да е от пистолет. Един-единствен звук. Втори не последва.

Двамата с бармана чакахме твърде дълго, чудехме се какъв ли е този звук. Не ни се искаше да се досетим.

Вратата в дъното се отвори и гигантът бързо излезе отвътре с армейски „Колт“ 45-ти калибър, който изглеждаше като играчка в ръката му.

Огледа помещението с един бърз поглед. Усмиваше се напрегнато. Имаше вид на човек, който сам-самичък може да задигне четирийсет бона от банка „Грейт Бенд“.

Дойде при нас с бързи, почти безшумни стъпки, като се има предвид размерът му.

— Ставай горе, чернилко!

Барманът се изправи бавно, посивял. Ръцете му бяха празни, вдигнати.

Мъжицето ме опипа и отстъпи назад.

— И господин Монтгомъри не знаеше къде е Бюла — поясни тихо. — Опита се да ми каже... с това — размаха той пистолета. — Е, довиждане, скапаняци. Да не си забравите галошите.

И изчезна надолу по стълбите, много бързо, много безшумно.

Скочих зад бара и грабнах рязаната пушка, която лежеше на полицата. Но не за да я използвам срещу Стив Скала. Това не беше моя работа. А да не може барманът да я използва срещу мен. Прекосих помещението и влязох през онази врата.

Биячът лежеше на пода в коридора с нож в ръката. Беше в несвяст. Взех ножа, прескочих го и отворих врата с надпис „Канцелария“.

Господин Монтгомъри беше там, зад малко изподраскано бюро, недалеч от наполовина закования с дъски прозорец. Просто сгънат, като носна кърпичка или панта.

Под дясната му ръка зееше отворено чекмедже. Патлакът трябва да е бил там. Върху вестника, с който беше постлано дъното, имаше мазно петно.

Хрумването му не е било бог знае колко гениално, но по-гениално нямаше да му хрумне — вече не.

Докато чаках полицията, нищо не се случи.

Когато дойдоха, и барманът, и биячът бяха изчезнали. Аз се бях заключил в канцеларията с господин Монтгомъри и пушката. За всеки случай.

Дежурен се оказа Хайни. Вечно оплакващ се, от бавен по-бавен лейтенант-детектив с дългнесто лице, дълги жълти ръце, които държеше на коленете си, докато разговаряше с мен в стаичката си в участъка. Ризата му беше закръпена под връхчетата на старомодната корава яка. Изглеждаше беден, кисел и честен.

Това беше около един час по-късно. Тогава те вече знаеха всичко за Стив Скала — от собствената си картотека. Притежаваха дори негова снимка отпреди десет години, на която изглеждаше безвезд като френско хлебче. Единственото, което не знаеха, беше къде се намира.

— Метър и деветдесет и седем — рече Хайни. — Сто и трийсет кила. Човек с тези габарити не може да избяга много далеч, камо ли пък с такива крещящи дрехи. Няма да успее да си купи други в бързината. Защо не го задържа?

Върнах му снимката и се изсмях.

Хайни мрачно насочи един от дългите си жълти показалци към мен.

— Кармади — коравото частно ченге, а? Метър и осемдесет висок, с челюст, в която да трошиш павеа. Защо не го задържа?

— Слепоочията ми взеха да посребряват — рекох. — А няхах и пистолет. Работата ми не го изискваше. Той обаче имаше. Скала просто ме забърса пътьом. Понякога съм голям сладур.

Хайни ме изгледа зверски.

— Добре де — казах. — Защо спорим? Видях го юнака. Може да носи слон в джобчето на жилетката си. А и не знаех, че е убил човек.

Ще го пипнете, успокой се.

— Ъхъ — рече Хайни. — Колко му е. Само дето не обичам да си губя времето с тия негърски убийства. Няма снимки във вестниците. Няма писано. Не ти отделят и три реда в черната хроника. По дяволите! Преди време на Източна 84-та пет брикета — пет, забележи — си бяха изографисали харлемски залези един на друг. Всичките мъртви. Вдървени като кочани. А вестникарите дори отказаха да отидат дотам.

— Заловете го с добро — посъветвах. — Иначе ще попилее няколко патрулни коли. Тогава ще ви отредят място във вестниците.

— Само че тогава случаят няма да е мой — ухили се Хайни. — О, да върви по дяволите. Пуснах данните му по радиото. Не ми остава нищо друго освен да седя и да чакам.

— Опитайте с момичето. Бюла. Скала ще я потърси. Затова е дошъл. Оттам започна всичко. Опитайте с нея.

— Опитай ти — отвърна Хайни. — От двайсет години не съм стъпвал в дом на радостта.

— Аз пък се чувствавам там като у дома си. Колко даваш?

— Абе ти какви ги дрънкаш? Полицаи не наемат частни ченгета. С какво?

Извади тютюн от кутията и сви цигара. Тя пламна от едната страна като горски пожар. В съседната стаичка някой гневно се разкрещя по телефона. Хайни сви втора цигара, този път по-внимателно, облиза я и я запали, после отново положи кокалестите си ръце върху кокалестите си колене.

— Помисли за доброто си име — казах. — Обзалагам се на двайсет и пет долара, че ще открия Бюла, преди да сте прибрали Скала на топло.

Той заумува над предложението ми. Сякаш между отделните дръпвания от цигарата проверяваше банковата си сметка.

— Най-много десет. И мацето е мое... само мое.

Втренчих се в очите му.

— Не работя за толкова — рекох. — Но ако свърша работата за един ден и ти не ми пречиш, не ти ща парите. Само за да ти покажа защо двайсет години си стоиш все лейтенант.

Не хареса шегата ми, но и аз не харесах неговата за публичния дом. Все пак сключихме споразумението.

Измъкнах стария крайслер от служебния паркинг и подкарах към района на Сентрал Авеню.

Разбира се, „При Шейми“ беше затворено. Пред него в някаква кола седеше явен цивилен полицай и четеше вестник с едно око. Така и не ми стана ясно защо. Там и без туй не знаеха нищо за Скала.

Паркирах зад ъгъла и влязох в един негърски хотел — „Сан Суси“. Фоайето му беше диагонално срещу „При Шейми“. Два реда твърди празни столове се вираха един в друг през ивица влакнест килим. Зад едно бюро седеше плешив мъж със затворени очи и кръстосани върху бюрото ръце. Дремеше. Носеше широка вратовръзка, завързана някъде около 1880 година, а зеленият камък на карфицата се мъчеше да достигне размерите на боклукчийска кофа и все не успяваше. Голямата му отпусната брадичка кротко се бе надиплила върху вратовръзката, а кафявите ръце бяха меки, спокойни и чисти.

Върху гравирана метална табелка до лакътя му се мъдреше надпис: „Хотелът е под закрилата на Международните обединени агенции“

Когато отвори едното око, аз му посочих табелата и казах:

— Проверка от ОЗХ. Някакви неприятности?

ОЗХ означава Отдел за защита на хотелите — част от голяма агенция, която се занимава с фалшификатори на чекове и клиенти, които се изнизват през задните стълбища и оставят в стаите си купени на старо куфари, пълни с тухли.

— Неприятностите, братко — пропя човекът с висок, мелодичен глас — са нещо, от което току-що се отървахме. — После сниши гласа си с няколко октави и уточни: — Ние не приемаме чекове.

Облегнах се срещу скръстените му ръце и почнах да въртя двайсет и пет центова монета върху голото изподраскано дърво на бюрото.

— Да си чул какво се е случило в „При Шейми“ тази сутрин?

— Забравих, братко.

Вече и двете му очи бяха отворени и не се откъсваха от размазаните отблясъци светлина върху въртящата се монета.

— Светили маслото на шефа — рекох. — Монтгомъри. Счупили му врата.

— Дано Бог приеме душата му, братко. Гласът отново се сниши.
— Ченге?

— Частно, с поверителна задача. От пръв поглед познавам човек, който умее да пази тайна.

Огледа ме и отново затвори очи. Продължих да въртя монетата. Не можа да устои на изкушението да не я гледа.

— Кой го направи? — запита тихо. — Кой подреди Сам?

— Един юначага, току-що излязъл от кафеза, се ядоса, че заведението не било за бели. А е било. Спомняш ли си?

Не отговори. Монетата падна с тихо бръмчене и остана неподвижна.

— Кажу какво искаш? — продължих. — Да ти прочета глава от библията, или да те черпя питие. Едно от двете.

— Братко — мелодично пропя той, — предпочитам да чета библията в уединението на семейния кръг. — После добави бързо и делово: — Мини отсам бюрото.

Заобиколих, извадих от джоба си половинка чист бърбън и му го подадох зад прикритието на бюрото. Той бързо наля две малки чашки, ловко подуши своята с вид на познавач и я гаврътна.

— Какво искаш да знаеш? — попита. — На този тротоар няма пукнатина, която да не познавам. А може и да не ти кажа. Това питие е попаднало в добра компания.

— Кой държеше „При Шейми“, преди да стане за цветнокожи?

Той ме погледна учудено.

— Името на този клет грешник беше Шейми, братко.

Изстенах.

— Къде ми е бил акълът досега?

— Той умря, братко. Бог си го прибра. Умря през 1921. Стана жертва на алкохола, братко. А беше в бизнеса. — Гласът му стана висок и мелодичен. — Годината, в която богатите изгубиха къде що имаха, братко. — Гласът отново се сниши. — Аз не загубих нито цент.

— Не се и съмнявам. Налей си още. Оставил ли е някакви роднини? Някой да се навърта наоколо?

Той си наля още малко и плътно затвори бутилката.

— Две са достатъчни... преди обяд — каза. — Благодаря ти, братко. Подходът ти ласкае достойнството на човека. — Той прочисти гърло. — Имаше съпруга — рече. — Виж в телефонния указател.

Отказа да вземе бутилката. Напъхах я обратно в джоба си. Той се ръкува с мен, отново скръсти ръце върху бюрото и затвори очи.

За него случаят беше приключил.

В указателя имаше само една Шейми. Вайълет Лу Шейми, Западна Петдесет и четвърта улица номер 1644. Влязох в една телефонна кабина и пожертвах пет цента.

След доста време сънлив глас се обади завалено:

— Альо... К'во има?

— Вие ли сте госпожа Шейми, чийто съпруг някога е държал заведение на Централ Авеню? Увеселително заведение?

— Как... какво? Боже мили, всемогъщи! Мъжът ми е мъртъв вече седем години. Та кой викаш си ти?

— Инспектор Кармади. Идвам веднага. Много е важно.

— К'во каза...

Беше тронав, тежък, задръстен глас.

Беше мръсна кафява къща с мръсна кафява поляна отпред. Около жилава на вид палма имаше голямо голо петно. На терасата стоеше самотен люлеещ се стол.

Разлюляни от следобедния ветрец, неокастрените филизи на миналогодишните пойнсетии почукваха по предната стена. Вкоравени, жълтеникави, недоопрани дрехи се клатушкаха на ръждивата тел в страничния двор.

Подминах къщата, паркирах на срещуположната страна на улицата и пеша се върнах обратно.

Звънецът не работеше, затова почуках.

Вратата отвори жена, която се секнеше. Дълго, жълто лице и провиснала като водорасли коса. Тялото ѝ бе омотано в безформена бархетна хавлия, отдавна забравила цвят и модел. Просто бе покрила тялото си с нещо. Пръстите на краката ѝ бяха големи и стърчаха от охлузени мъжки чехли.

— Госпожа Шейми? — попитах.

— Ти ли си...

— Аз. Току-що говорихме по телефона.

Отегчено ми махна да вляза.

— Още не съм сколасала да разтребя — рече с писклив глас.

Седнахме в два измърляни люлеещи се стола и се заоглеждахме. Като изключим малкото ново радио, което бръмчеше зад излъчващата

мека светлина скала, в стаята имаше само вехтории.

— Това е единствената ми компания — каза жената. После се изкиска. — Да не би Бърт да е направил нещо, а? Ченгетата не идват много често при мен.

— Бърт ли?

— Бърт Шейми, господине. Моят съпруг. — Тя се изкиска отново и зашляпа с чехли по пода. В кикота ѝ се долавяха недвусмислени пиянски нотки. Явно днес ми вървеше такива.

— Пошегувах се, господине — каза тя. — Но се надявам, в името на Христа, че там, където се намира, има достатъчно евтини блондинки. Тук никога не му стигаха.

— Аз пък по-скоро си мислех за една червенокоса — рекох.

— И от такава не би се отказал. — Стори ми се, че очите ѝ вече не бяха така пусти. — Не се сецам. Имаш ли някоя предвид?

— Ъхъ. Момиче на име Бюла. Не знам презимето ѝ. Работила е в заведението на Централ. Опитвам се да я намеря заради роднините ѝ. Сега заведението е за цветнокожи и те, естествено, не са чували за нея.

— Кракът ми не е стъпвал там — с неочаквана ярост изкрещя жената. — Нищо не знам.

— Кабаретна актриса — продължих. — Певица. Може би все пак я познавате, а?

Тя отново се изсекна в една от най-мръсните носни кърпички, която бях виждал.

— Настинала съм.

— Нали знаете какво се отразява най-добре на настинката?

Тя ми хвърли бърз, изпитателен поглед.

— Нямам.

— Аз пък имам.

— Божичко! — възкликна жената. — Ти не си ченге. Нито едно ченге досега не ми е носило пиене.

Измъкнах половинката уиски и я закрепих на коляното си. Беше почти пълна. Администраторът в „Сан Суси“ не беше от бездънните. Воднистите очи на жената се впиха в бутилката. Езикът ѝ заоблизва устните.

— Ето на това му се вика питие — въздъхна тя. — Не ми пука кой си. Само го дръж внимателно, господине.

Надигна се тежко, заклатушка се въвн от стаята и се върна с две мърляви чаши от дебело стъкло.

— Без разрядка — рече. — Ще прием каквото си донесъл. — И подаде чашите.

Налях й глътка, в която можех да се удавя. За мен-значително по-малко. Тя гаврътна своето като аспириче и погледна към бутилката. Сипах й повторно. Него отнесе до стола си. Очите й бяха станали с два тона по-кафяви.

— Влиза мазно като мехлем — обади се тя. — Така и не разбираш кога си го изпил. Та за какво говорехме?

— За едно червенокосо момиче на име Бюла. Работело е в заведението. Сега по-добре ли си спомняте?

— Ъхъ — рече и пресуши втората чаша. Приблжих се и оставих бутилката до нея на масата. Тя веднага я надигна.

— Не мърдай от стола си, че ще настъпиш някоя змия — каза. — Сетих се нещо.

Стана от стола, кихна, хавлията почти се изсули. Препаса я обратно на корема си и се втренчи строго в мен.

— И да не надничаш — рече, размаха пръст насреща ми и отново излезе от стаята, като пътем се блъсна в рамката на вратата.

След малко от вътрешността на къщата се разнесоха най-различни трясъци. Някакъв стол изглежда беше ритнат, чекмедже на скрин бе издърпано прекалено силно и се сгромоляса на пода. Чу се ровичкане, блъскане и гръмогласни ругатни. След малко бавно изцпрака ключалка и изскърца капак на отварящ се сандък. Още тършуване и тряскане. Поднос се сгромоляса на пода. Най-сетне ликуващ кикот.

Жената се върна в стаята, като носеше пакет, вързан с избеляла розова панделка. Хвърли го в скута ми.

— Прегледай ги, господине. Снимки. Изрезки от вестници. Не че тия уличници са се мяркали по вестниците, освен в политическите вести. Все хора от заведението. По дяволите, това е всичко, което проклетият... ми остави. Тях и старите си дрехи.

Тя седна и отново посегна към уискито.

Развързах панделката и заразглеждах купчината лъскави фотографии на хора в професионални пози. Не всички бяха жени. Мъжете имаха лисичи лица и дрехи като за конни надбягвания или

грим. Танцьори и комици от евтините кръчми. Надали много от тях се стъпили на запад от Главната улица. Жените имаха хубави крака и ги показваха повече, отколкото би се харесало на проповедника. Но лицата им бяха протъркани като чиновническо палто. Всички, с изключение на едно.

Момичето носеше костюм на Пиеро — поне от кръста нагоре. Под високата конусовидна бяла шапка бухналата ѝ коса можеше да бъде и червена. Очите ѝ бяха засмени. Не твърдя, че лицето ѝ бе непокуварено. Не съм чак такъв познавач. Но не беше като другите. Не толкова убито. Някой се беше отнасял добре с това лице. Може би някой недодялан грубиян като Стив Скала, но се беше отнасял добре. В смеещите се очи все още имаше надежда.

Захвърлих останалите снимки, а тази занесох при отпуснатата в стола изцъклена жена. Тикнах я под носа ѝ.

— Тази — рекох. — Коя е? Какво стана с нея?

Жената се втренчи пиянски в снимката, после се изкиска.

— Това е мацето на Стив Скала, господине. По дяволите, забравила съм името ѝ.

— Бюла — казах. — Името ѝ е Бюла.

Наблюдаваше ме под светлокафявите си обезобразени вежди. Не беше чак толкова пияна.

— Ами? — рече. — Така ли?

— Кой е Стив Скала? — попитах рязко.

— Бияч в заведението, господине. — Жената се изкиска отново. — Той е в дрънголника.

— О, не. Не е — рекох. — Пуснали са го. В града е. Познавам го. Съвсем наскоро е излязъл.

Лицето ѝ се разпадна на парчета като прострелян глинен гълъб. В същия миг разбрах кой е издал Скала на местните власти. Изсмях се. Нямаше начин да греша. Защото тя знаеше. Ако не знаеше, нямаше да си прави труда да укрива Бюла. Не би могла да забрави Бюла. Никой не би могъл.

Очите ѝ хлътнаха дълбоко в лицето. Втренчихме се един в друг. После ръката ѝ се стрелна към снимката.

Отстъпих назад и я прибрах във вътрешния си джоб.

— Пийнете още — рекох и ѝ подадох бутилката.

Тя я пое, помая се и бавно я заизлива в гърлото си, втреничила поглед в извехтелия килим.

— Да — прошепна. — Аз го натопих, но той така и не разбра. За мен той означаваше пари в банката Да, пари в банката.

— Кажете ми къде е момичето — рекох, — и Скала няма да научи нищо от мен.

— Тук е — отвърна жената. — Работи в радиото. Чух я веднъж по КЛБЛ. Но си е сменила името. Не знам как се казва.

Осени ме ново прозрение.

— Напротив, знаете. И все още я доите. Шейми не ви е оставил нищо. От какво живеете? Доите я, защото е успяла да изплува, да се измъкне от хора като вас и Скала. Така е, нали?

— Пари в банката — изграчи тя. — Стотачка на месец. Сигурна като наем. Да.

Шишето отново се намери на пода. Изведнъж, без някой да го е докосвал, то се прекатури. Уискито загъркори по килима. Жената не се помръдна да го изправи.

— Къде е тя? — продължих да я притискам. — Как се казва?

— Не знам, господине. Част от споразумението. Получавам парите с чек на приносителя. Честна дума.

— Знаете и още как! Скала...

Тя внезапно скочи на крака и се разкрещя насреща ми:

— Изчезвай оттук! Пръждосвай се, преди да съм извикала ченгетата! Махай се, гаден...!

— Добре, добре. — Протегнах ръка да я успокоя. — По-кротко. Няма да кажа на Скала По-кротко.

Тя бавно се отпусна на стола си и вдигна полупразната бутилка. Точно сега не ми трябваха сцени. Можех да открия Бюла и по други пътища.

Когато си тръгнах, жената дори не погледна след мен. Излязох на прохладното есенно слънце и се качих в колата. Да, бях едно свястно момче, което се опитваше да я бутна някак. Да, готино копеле, няма що. Обичах да опознавам себе си. Бях от хората, дето за десет долара измъкват от спиртосана стара отрепка тайната на живота ѝ.

Спрях пред кварталната дрогерия и се затворих в телефонната кабина, за да се обадя на Хайни.

— Слушай — казах му аз, — вдовицата на онзи, дето е държал „При Шейми“, когато Скала е работил там, все още е жива. Ако събере кураж, Скала може и да я навести.

После му дадох адреса. Той каза кисело:

— Вече е почти в ръцете ни. Една патрулна кола говорила с някакъв кондуктор на последната спирка на Седма улица. Кондукторът споменал за мъж с неговите габарити и същите дрехи. Слязъл на пресечката на Трета улица и Александрия. Най-вероятно, ще се вмъкне в някоя голяма къща, чиито собственици са заминали. Сгащихме го в капана.

Отвърнах, че това е чудесно.

Радио КЛБЛ се намиреше в западните покрайнини на онази част от града, която се слива с Бевърли Хилс. Студиото бе разположено в непретенциозна постройка с гипсова мазилка. В ъгъла на паркинга имаше бензиностанция във формата на холандска вятърна мелница, фирмата ѝ бе изписана с неоновии букви, които се въртяха заедно с крилата на мелницата.

Влязох в приемната на партерния стаж. Едната стена беше стъклена и отзад се виждаше празно звукозаписно студио със сцена и столове за публиката. Няколко души седяха в приемната и се опитваха да изглеждат неотразими, а секретарката пронизваше шоколадовите бонбони от една голяма кутия с кралскочервения си маникюр.

Почаках половин час, след което ме допуснаха при някой си господин Дсйв Марино, директор на студио. Директорът на станцията и художественият директор бяха твърде заети, за да ме приемат. Марино имаше малък звукоизолиран кабинет зад хармониума. Стените бяха облепени с надписани снимки.

Самият той бе висок хубавец, малко левантийски тип. Имаше алени устни — една идея по-пълни от нормалното, тънки копринени мустачки, големи кафяви морни очи, лъскава черна коса, чиито къдрици можеха да бъдат и естествени, и дълги, бледи, пожълтели от никотин пръсти.

Докато разучаваше визитната ми картичка, аз се опитах да открия моята Пиеро по стените му, но не можах.

— Частен детектив, значи. Какво можем да направим за вас?

Извадих снимката на Пиеро и я поставих върху красивата кафява попивателна. Беше истинско удоволствие да го наблюдавам, докато я

разглеждаше. Върху лицето му се изписаха хиляди дребни нещица, нито едно от които не би желал да издаде. Крайният сбор от хилядите дребни нещица беше, че момичето му е познато и не му е безразлично. Вдигна към мен очи, които искаха да се спазарят.

— Снимката не е отскоро — започна. — Но е хубава. Не знам дали ще можем да я използваме. Страхотни крака, а?

— Правена е най-малко преди осем години. За какво бихте я използвали?

— За реклама, разбира се. През един месец публикуваме по една в радиорубриката на вестника. Радиостанцията ни е все още много малка.

— Защо?

— Искате да кажете, че не знаете коя е?

— Знам коя е била — отвърнах.

— Вивиан Беъринг, разбира се. Звездата на най-популярния ни радиосериал „Захаросани пръчици“. Не сте ли го слушали? Излъчва се три пъти седмично по половин час.

— Не, разбира се. За пръв път чувам. Радиосериалът за мен е квадратен корен от нищо.

Марино се облегна назад и запали цигара, въпреки че една вече димеше в края на стъкления му пепелник.

— Добре — каза саркастично. — Престанете да оригиналничите и да говорим по същество. Какво искате?

— Бих желал да науча адреса ѝ.

— Това, естествено, е нещо, което не мога да ви дам. Да не говорим, че няма да го намерите в нито един телефонен указател или справочник. Съжалявам. — Той започна да си събира книжата и тогава видя втората цигара. Това го накара да се почувства като глупак. Отново се облегна назад.

— Вижте — рекох, — в затруднение съм. Трябва да намеря момичето. Бързо. И никак не ми се иска да ме взимате за изнудвач.

Марино облиза много червените си и много пълни устни. Не знам защо ми хрумна, че е доволен от нещо. Каза тихо:

— С други думи знаете факти, които биха навредили на госпожица Беъринг, а оттам... съответно и на програмата.

— Една радиозвезда винаги може да се замени, нали?

Той отново облиза устни. После устата му се опита да изглежда непреклонна.

— Струва ми се, че надушвам нещо гадно — рече.

— Запалил ви се е мустакът — отвърнах.

Не беше най-сполучливият гег на света, но разчупи леда. Той се засмя. После замаха с длани като с крилца. Наведе се напред и заговори доверително, сякаш ми даваше съвети за конни надбягвания.

— И двамата нещо грешим. Очевидно. Вие, несъмнено, сте почтен човек — по вида ви личи. Затова нека дам моя принос към играта.

Грабна тефтерче с кожена подвързия, надраска нещо, откъсна листа и го побутна към мен.

— Флорес Авеню номер 1737 — прочетох.

— Това е адресът ѝ — поясни той. — Не мога да ви дам телефонния ѝ номер без нейно съгласие. А сега постъпете като джентълмен. Ако въпросът засяга студиото, разбира се.

Натъпках листчето в джоба си и се замислих. Беше ме изработил тънко и засегнал последните останали струни на почтеност в душата ми. Направих своята грешка.

— Как върви програмата?

— Обещават да ни включат в националната мрежа Предаването засяга простишки, житейски неща. Нарича се „Една улица в нашия град“, но го правят чудесно. Един ден цялата страна ще ахне. И то съвсем скоро. — Марино прекара ръка по хубавото си бяло чело. — Между другото, госпожица Бъринг сама пише сценариите.

— Е — рекох, — тогава ето ви и вашата клюка. Имала е гадже в пандиза. Но вече не е там. Запознала се с него в едно от заведенията на Сентрал Авеню, където някога е работела. А той е на свобода, търси я и е убил човек. Ама чакайте...

Не беше преbledнял като платно, защото нямаше подходяща за това кожа, но изглеждаше много зле.

— Чакайте, момичето няма никаква вина. Чисто е. И по лицето му личи. Е, може да се наложи малко контрареклама — ако се стигне дотам. Но това е нищо. Вижте как Холивуд посипва със златен прах и най-долните уличници.

— Тези неща струват нари — каза той. — Ние сме бедно студио. Сега няма да ни включат в националната мрежа.

Имаше нещо смътно непочтено в поведението му, което ме озадачи.

— Глупости — казах, наведох се напред и заплясках с ръка по бюрото, — най-важното е да я предпазим. Този главорез — казва се Стив Скала — е влюбен в нея. Убива хора с голи ръце. На нея нищо няма да ѝ направи, но ако има приятел или съпруг...

— Не е омъжена — бързо вметна Марино, докато следеше с поглед как вдигам и свалям ръката си.

— Може и да му извие врата А това ще вкара и нея в бяла. Скала не знае къде е. Преследват го, така че ще му е по-трудно да я намери. Ченгетата са най-добрият изход от положението, ако имате достатъчно връзки да им запушите устата, за да не се разтропат пред вестниците.

— Не! — извика. — Никакви ченгета! Вие можете да се заемете с това, нали?

— За кога ще ви трябва пак момичето?

— Утре вечер. Днес няма предаване.

— Ще я скрия дотогава — казах. — Ако искате. Но това е единственото, което ще предприема на своя глава.

Той сграбчи отново визитната ми картичка, прочете я и я хвърли в едно чекмедже.

— Тръгвайте веднага и намерете — каза рязко. — Ако я няма къщи, чакайте я докато се върне. Аз ще докладвам нещата горе, а после ще видим. Побързайте!

Изправих се.

— Искате ли аванс? — попита все така рязко.

— Има време.

Кимна, отново помахаше с длани като с крилца и посегна към телефона.

Номерът на флорес Авеню трябваше да е някъде нагоре, близо до Сънсет Тауърс — точно на срещуположния край на града. Движението беше доста натоварено, но не бях изминал и дванайсет преки, когато установих, че синята кола с две врати, напуснала паркинга на студиото след мен, е все така след мен. Направих няколко убедителни пируета, колкото да се убедя, че е опашка. В колата имаше един човек. Не беше Скала. Главата зад волана беше с около трийсетина сантиметра под неговото ниво.

Изпълних още няколко по-бързи пируета и го загубих. Нямах представа кой е, а и точно сега нямах време да се замислям.

Стигнах адреса на флорес Авеню и сгуших колата си до бордюра.

Бронзирани врати водеха към приятен двор с два реда къщи със стръмни покриви, покрити с плесенявали плочи, поради което малко напомняха на къщите със сламени покриви от стари английски ловни гравюри. Много малко.

Тревата бе прекалено добре поддържана. Имаше широка пътека и продълговат басейн, оброчен с цветни плочки и каменни пейки. Хубаво местенце. Късното следобедно слънце изписваше интересни шарки по зелените площи, а далечното бръмчене на колите по Булеварда на залеза не се отличаваше много от жуженето на пчели.

Моят номер бе последната къща вляво. Никой не откликна на звънеца, монтиран в средата на вратата — да се чуди човек как са прокарали там жиците. И това беше много сладуресто. Натиснах го още няколко пъти, след което тръгнах назад към каменните пейки, за да седна да чакам.

Покрай мен забързано мина жена. Не че бързаше, а като човек, който по начало си върви бързо. Беше слаба брюнетка с остри черти, в бакъренооранжев вълнен костюм и малка черна шапка като на пиколо. Стоеше ужасно на бакъренооранжевия костюм. Имаше нос, който мре да се пъха където не му е работата, стиснати устни и люлееше ключодържател в ръка.

Приближи се до моята врата, отключи я и влезе. Не приличаше на Бюла.

Върнах се и отново натиснах звънеца. Вратата се отвори мигновено. Мургавата остролика жена ме изгледа от главата до петите и рече:

— Е?

— Госпожица Беъринг? Госпожица Вивиан Беъринг?

— Кой? — изрече тя така, сякаш ме мушна с нож.

— Госпожица Вивиан Беъринг от КЛБЛ — повторих. — Казаха ми...

Ораните й пламнаха, а устните почти ухапах зъбите.

— Ако това е шега, не ми е смешно — изсъска тя и засили вратата към носа ми.

— Изпраща ме господин Марино побързах да кажа.

Това спря затръшването на вратата. Тя се отвори отново, много широко. Устните на жената бяха тънки като цигарена хартия. Потънки.

— Аз — започна тя много натъртено, — по една случайност съм съпругата на господин Марино. А това тук, по една случайност, е домът на господин Марино. Нямах представа, че тази... тази...

— Госпожица Вивиан Беъринг — помогнах ѝ аз. Само че не беше млъкнала поради незнаене на името. Причината бе искрена, ледена ярост.

— ... че тази госпожица Беъринг — продължи жената, сякаш изобщо не се бях обаждал, — се е нанесла тук. Изглежда днес господин Марино се мисли за много интересен.

— Слушайте, госпожо, това не е...

Затръшнатата врата замалко да вдигне вълни долу в басейна. Гледах я известно време, а после огледах и другите къщи. Ако сме имали публика, тя се криеше. Отново натиснах звънеца.

Този път вратата едва не изхвъркна от пантите. Брюнетката бе позеленяла от гняв.

— Махайте се от верандата ми! — изкрещя тя. — Махайте се, преди да съм ви изхвърлила!

— Един момент — изръмжах. — За него може и да е шега, но за полицията не е.

Това хвана дикиш. Цялото изражение на жената стана меко и заинтересовано.

— За полицията ли? — изгука тя.

— Ъхъ. Положението е сериозно. Става дума за убийство. На всяка цена трябва да намеря тази госпожица Беъринг. Не че тя... нали разбирате...

Брюнетката ме вмъкна в къщата, затвори вратата и задъхано се облегна на нея.

— Кажете ми — промълви напрегнато. — Кажете ми. Да не би тази червенокоса никаквица да се е забъркала в убийство?

Изведнъж устата ѝ увисна широко отворена, а очите ѝ заскачаха по лицето ми.

Затъкнах устата ѝ с длан.

— Успокойте се! — замолих я. — Не е вашият Дейв. Не е Дейв, госпожо.

— О! — Тя отблъсна ръката ми и изпусна една въздишка. Видът ѝ бе доста глуповат. — Не, разбира се. Просто за миг... Добре де, тогава кой е?

— Не го познавате. Да не говорим, че не мога да тръбя тези неща наляво и надясно. Искам адреса на госпожица Бъринг. Имате ли го?

Не виждах причина да го знае. Макар че, можех да измисля някоя, ако си понапрегнеш мозъка.

— Да — каза жената. — Да, имам го. Наистина го имам. Господин Умника дори не подозира. Господин Умника изобщо не знае това, което си мисли, че знае. Той...

— Адресът е единственото, което ми е необходимо засега — изръмжах. — И съм малко притеснен откъм време, госпожо Марино. По-късно... — отправих ѝ многозначителен поглед, — може би ще трябва да си поговорим с вас.

— Къщата е на Хедър Стрийт — каза тя. — Не знам номера, но съм била там. Минавала съм покрай нея. Уличката е съвсем къса, с четири-пет къщи и само една от тях на стръмната страна на склона. — Замълча, а после добави. — Дори мисля, че няма и номер. Хедър Стрийт се намира на върха на Бийчуд Драйв.

— Тя има ли телефон?

— Разбира се, но го няма в указателя. Естествено, че има, всички имат. Всички тези... Само ако знаех...

— Да — прекъснах я. — Щяхте да ѝ се обадите и да ѝ сдъвчете ухото. Е, много ви благодаря, госпожо. Всичко това е поверително, разбира се. Искам да кажа, строго поверително.

— Можете да разчитате на мен.

Искаше ѝ се да разговаряме още, но аз я избутах навън и заслизах по застланата с плочи алея. През цялото време усещах очите ѝ върху тила си, затова изобщо не се разсмях.

Онзи с неспокойните ръце и пълните червени устни е бил осенен от страхотна идея. Според него, разбира се. Беше ми дал първия адрес, който му дошъл на акъла. Неговият собствен. Вероятно се е надявал, че жена му няма да си бъде вкъщи. Не знам. Изглеждаше ужасно глупаво, както и да погледне човек... Освен ако не е бил притеснен откъм време.

И докато се чудех за какво ли му е било това време, станах непредпазлив. Не бях забелязал синята кола, паркирана на втори ред досами вратите, докато не видях мъжа, който излезе иззад нея.

В ръката си държеше пистолет.

Беше едър, наистина, но не от класата на Скала. Издаде някакъв звук през устни и протегна лявата си длан, в която нещо блестеше. Можеше да е парченце ламарина, или полицейска значка.

И от двете страни на улицата бяха паркирани коли. Поне пет-шест души би трябвало да се мотаят наоколо. А нямаше жива душа, освен мъжagата с патлака и моя милост.

Той се приближи, като издаваше успокояващи звуци с уста.

— Арестуван си — рече. — Влизай в моята таратайка и я подкарай като добро момче.

Имаше дрезгав глас на преработил се петел, опитващ да кукурига.

— Сам ли си? — попитах.

— Да, но имам пищов — въздъхна той. — Дръж се прилично и си в безопасност като брадатата жена на панаира. Дори повече.

Кръжеше наоколо ми бавно, предпазливо. Чак сега успях да разгледам парчето метал.

— Това е специална значка — казах. — Имаш право да ме арестуваш колко и аз теб.

— Влизай в таратайката. И се дръж прилично, инак карантиите ти ще се затъркалят по улицата. Получил съм заповед. — Той започна леко да ме опипва. — Хей, та ти дори не си въоръжен!

— Стига! — изръмжах. — Смяташ ли, че щеше да ме пипнеш, ако бях?

Приближих до синята кола и се напъхах зад волана. Двигателят работеше. Той седна до мен, тикна пищова в ребрата ми и ние се спуснахме по хълма.

— Дай на запад, към Санта Моника — изхриптя той. — А после нагоре, да речем по Каньон Драйв към Сънсет. Където е ездитната алея.

Тръгнах на запад и излязох на Санта Моника, минах в подножието на Холоуей, покрай гробища за коли и няколко магазина. След Дахоуни улицата се разшири и прерастна в булевард. Настъпих малко колата, за да я почувствувам. Той обаче ми забрани да го правя.

Свих на север към СЪНСЕТ, а после отново на запад. В богаташките къщи по хълмовете вече палеха светлините. Здрачът се изпълни с радиоритми.

Намалих и заразглеждах спътника си, преди да се е стъмнило напълно. Дори и под нахлупената шапка още на Флорес Авеню бях зърнал веждите му, но сега исках да се уверя. Затова го погледнах отново. Нямаше грешка. Не това бяха бяха вежди.

Бяха равни, наситено черни и широки почти колкото двусантиметрова лента от черен плюш, лепната над очите и носа на едрото му лице. Без никакво прекъсване по средата. Носът му се оказа голям, порест и висял над твърде много бири.

— Бъб Макорд — рекох. — Бившо ченге. Значи сега си се специализирал по отвлеченията. Този път те чака „Фолсъм“, приятел.

— Я си затваряй човката! — Изглеждаше засегнат. Облегна се назад в ъгъла. Бъб Макорд се беше забъркал в рушвети и лежал три години в „Сан Куентин“. Следващия път щеше да попадне в затвора за рецидивисти, който за нашия щат е „Фолсъм“.

Той подпря патлака на лявото си бедро и затули вратата с дебелината си гърбина. Пуснах колата по инерция и той не възрази. Бяхме попаднали в промеждутъка, когато чиновниците вече се бяха прибрали от работа, а вечерните тълпи още не бяха излезли.

— Това не е отвлечане — оплака се той. — Просто не искаме неприятности. Не можеш да очакваш, че ще излезеш с такъв евтин изнудвачески номер на организация като КЛБЛ и няма да получиш ритник в задника. Неразумно е някак. — Изплю се през прозореца, без да обръща глава. — Карай, хайде.

— Какъв изнудвачески номер?

— Че ти откъде ще знаеш? Случайно си завираш носа където не ти е работата и главата ти засяда в дупката. Това си ти. Съвсем невинен, както се казва.

— Значи работиш за Марино. Това е всичко, което исках да знам. Макар че вече го бях разбрал, след като те изгубих, а ти цъфна отново.

— Майсторската ме изработи. Давай по-бързичко. Да, наложи се да му телефонирам. За малко да го изпусна.

— Къде отиваме сега?

— Ще се грижа за теб до девет и половина. След това ще отидем на едно място.

— На какво място?

— Още няма девет и половина. И я се посъбуди малко, съвсем заспа в тоя ъгъл.

— Карай си я сам, щом не ти харесва.

Той злобно заби патлака в ребрата ми. Заболя ме. Рязко натиснах газта, таратайката рипна и го метна обратно в ъгъла, но не изпусна пистолета. От някакъв двор се разнесоха гневни крясъци.

После зърнах отпред мигаща червена светлина. Една голяма кола тъкмо минаваше покрай нея, а през задното ѝ стъкло се виждаха две плоски фуражки, седнали една до друга.

— Ще ти окапе ръката да стискаш тоя патлак — обърнах се към Макорд. — И без друго не смееш да го използваш. Защото са ти смачкали фасона. Няма човек с по-смачкан фасон от ченге, на което са отнели значката. Сега си най-обикновен апаш. Със смачкан фасон.

Все още не бяхме приближили лимузината, но исках да ангажирам вниманието му. И успях. Той ме халоса по главата, сграбчи волана и дръпна спирачката. Заковахме на място. Замаяно разтръсках глава. Докато дойда на себе си, той отново се бе облегнал в ъгъла си.

— Следващият път — каза пискливо, въпреки дрезгавия си глас, — ще те приспя на задната седалка. Само опитай! Само опитай! А сега карай и дръж остроумията за себе си!

Потеглих. Движех се между живия плет, който ограждаше алеята за езда, и широкото панорамно шосе зад оградата. Ченгетата отпред караха бавно, дремливо, слушаха с половин ухо радиостанцията, разговаряха за туй-онуй. Почти чувах в ума си нещата, които си казваха.

— Освен това — изръмжа Макорд — не ми е нужен пистолет, за да се справя с теб. Досега не съм срещал такъв, с когото да не мога да се справя с голи ръце.

— Аз пък срещнах един тази сутрин — рекох и взех да му разправам за Скала.

Отпред отново светна червено. На колата пред мен сякаш не ѝ се разделяше с него. Макорд запали цигара с лявата си ръка и леко наклони глава.

Продължих да му разказвам за Скала и бияча в заведението на Шейми.

После настъпих газта. Малката кола излетя напред, без да потрепне. Макорд замахна с пищова. Много рязко извих волана надясно и изкресях:

— Дръж се здраво! Ще се блъснем!

Ударихме патрулната кола почти в средата на левия заден калник. Тя затанцува на едно колело и отвътре се изля порой от ругатни. После се завъртя обратно, чу се стържене на метал, задният габарит се пръсна, а вероятно и резервоарът се изкриви.

Малката количка клекна на задницата си и се разтрепера като уплашен заек.

Ако можеше, Макорд би ме накълцал на парчета. Дулото на пистолета му бе на сантиметри от ребрата ми. Но той не беше истински жесток човек. Бе просто едно съсипано ченге, лежало в затвора, после намерило работа срещу мизерно заплащане, а сега му бяха възложили задача, която не разбираше.

Той почти изкърти дясната врата и изскочи от колата.

Едното ченге, това откъм моята страна, вече беше излязло. Гмурнах се под волана. Лъч от фенерче облиза дъното на шапката ми.

Не мина. Стъпките се приближиха и лъчът освети лицето ми.

— Излизай навън! — изръмжа глас. — Къде, по дяволите, мислиш, че се намираш? На състезателната писта?

Свенливо се изсулих навън. Макорд беше приклепнал някъде зад колата и не се виждаше.

— Я ми дъхни — заповяда ченгето. Дъхнах му.

— Уиски — обяви той. — Така си и мислех. — Ходи, миличък, ходи!

И ме смушка с фенерчето.

Тръгнах.

Другото ченге се опитваше да освободи колата от нашата. Ругаеше, но бе зает със собствените си проблеми.

— Че ти не ходиш като пиян — заключи моят човек. — Какво се случи? Спирачки ли нямаш?

Вторият полицаи беше освободил броните и вече сядаше зад волана.

Свалих си шапката и наведох глава.

— Скарахме се — отвърнах. — И той ме удари. Това ме замая за миг.

Макорд допусна грешка. Когато чу думите ми, побягна. Преметна се през оградата на парка и се сниши. Краката му меко затупкаха по тревата.

Това беше моят шанс.

— Дръжте го! — извиках на ченгето, което ме разпитваше. — Страхувах се да ви кажа!

— Виж го ти проклетият му!... — изрева той и измъкна пищова си от кобура. — Защо си мълча? — Хвърли се към оградата. — Заобиколи колата! Трябва да го пипнем! — изкрещя той на колегата си в колата.

После се метна през оградата. Сумтене. Още крака затупкаха по тревата. Някаква кола спря половин пресечка по-нагоре и мъжът понечи да слезе, но задържа крака си върху стъпалото. Едва го различавах зад замъглените фарове.

Ченгето от патрулната кола заби предницата ѝ в живия плет, който ограждаше алеята за езда, яростно върна назад, обърна и полетя напред с виещи сирени.

Скочих в колата на Макорд и завъртях стартера.

Отдалеч долетя изстрел, още два, някой изкрещя. Сирената заглъхна на ъгъла, после отново зави.

Изцедих всичко от колата и напуснах квартала. Далеч на север самотна сирена продължаваше да вие сред хълмовете.

Зарязах колата на половин пряка от Уилшър Булевард и взех такси пред хотел „Бевърли-Уилшър“. Знаех, че могат да ме проследят, но това нямаше значение. По-важно беше след колко време.

От един бар в Холивуд се обадох на Хайни. Още беше на работа, още по-кисел.

— Нещо ново за Скала?

— Слушай — злобно процеди той. — Ходил ли си да разговаряш с вдовицата на Шейми? Къде се намираш в момента?

— Разбира се, че ходих. А сега се обаждам от Чикаго — отвърнах.

— По-добре ще направиш, ако си дойдеш. Защо си бил там?

— Мислех си, че може да познава Бюла. Познаваше я, естествено. Не искаш ли да вдигнеш малко залога?

— Стига с тия комедии. Тя е мъртва.

— Скала... — започнах.

— Това е най-странното — изръмжа той. — Бил е там. Някаква любопитна дъртофелница от съседната къща го е видяла. Само че по нея няма следи от насилие. Умряла е от естествена смърт. Аз лично не отидох да я видя, защото имах работа.

— Знам колко си зает — промълвих безизразно или поне така мислех.

— Така е. О, по дяволите! Дори лекарят не знае от какво е умряла. Поне засега.

— От страх — рекох. — Защото именно тя преди осем години е издала Скала. Уискито може да ѝ е помогнало.

— Наистина ли? — попита Хайни. — Виж ти. Е, ние и без туй почти сме го хванали. Забелязан е на Джирард — отправил се е на север с наета кола. Уведомихме и областната, и щатската полиция. Ако се спусне към Ридж, ще го сгацим. Значи, тя го е издала, а? По-добре да се прибираш, Кармади.

— Не си познал — отвърнах. — В Бевърли Хилс ме търсят за катастрофа и бягство. Сега аз самият съм престъпник.

Хапнах набързо и пих едно кафе преди да взема такси за Лас Флорес и Санта Моника. Там освободих таксито и отидох пеша до мястото, където бях паркирал колата си.

Наоколо не ставаше нищо. Само някакъв хлапак подрънкваше на хавайска китара от задната седалка на една кола.

Потеглих към Хедър Стрийт.

Улицата бе прорязана от стръмния скат на хълма в най-горната част на Бийчуд Драйв и бе толкова крива, че дори на дневна светлина от нея се виждаше съвсем малка част.

Къщата, която търсех, бе построена върху стръмния скат и напомняше на висяща лоза. Входната ѝ врата беше разположена под нивото на улицата, на покрива имаше веранда, вероятно една-две спални в сутерена и гараж, в който сигурно се влизаше като в бутилка зехтин.

Гаражът беше празен, но отпред имаше паркирана голяма лъскава кола, излязла с двете си десни колела извън платното на улицата. В къщата светеше.

Подминах, свих зад ъгъла, паркирах и се върнах пеша по гладката, почти не използвана настилка на тротоара. Осветих с лъча на фенерчето си купето на колата. Беше регистрирана на името на някой

си Дейв Марино, Северно Флорес Авеню № 1737, Холивуд, Калифорния. Това ме накара да се върна до моята таратайка и да извадя пистолет от заключената жабка.

Отново минах покрай колата, спуснах се по три груби каменни стъпала и се загледах във звънеца до тясната входна врата, увенчана с островърха арка.

Не го натиснах, просто го гледах. Вратата не беше съвсем затворена. Доста широка ивица мътна светлина се процеждаше през процепа. Побутнах я няколко сантиметра. После още малко, колкото да мога да надникна вътре.

След това се ослушах. Тишината на тази къща ме накара да вляза вътре. Такава пълна, мъртва тишина обикновено настъпва след експлозия. Или просто не бях вечерял като хората. Така или иначе, влязох.

Издължената дневна стигаше чак до задния край на къщата, което не бе много далече, тъй като тя беше малка. Стаята завършваше с френски прозорец, през който се виждаше железният парапет на балкон.

Имаше хубави лампи, хубави дълбоки кресла, хубави масички, дебел килим с кайсиев цвят, две удобни малки диванчета — едното срещу, а другото отдясно на камината с поличка в цвят слонова кост и миниатюрна крилата статуетка на богинята на победата отгоре. Дървата бяха подредени; зад медната решетка, но огънят не беше запален.

В цялата стая се усещаше лек топъл мирис. Приличаше на стая, където хората ги карат да се чувстват удобно. Върху ниска масичка бяха поставени бутилка уиски Vat 69, чаши, медна кофичка и щипки за лед.

Нагласих вратата така, както я бях заварил, и заставах неподвижно. Тишина. Времето минаваше. Изтичаше със сухото бръмчене на електрическия часовник върху закаченото на стената радио, с далечното изсвирване на автомобилен клаксон половин миля надолу по Бийчуд, с жуженето на прелитация високо над главите ни самолет, с металното скрибуцане на щурче някъде под къщата.

После вече не бях сам.

Госпожа Марино се промъкна в стаята през една врата в срещуположния край на стаята, до френския прозорец. Вдигаше шум

колкото пеперуда. Все още беше облечена с бакъренооранжевия костюм и черната шапка на пиколо, а комбинацията изглеждаше все така ужасно. В ръката си стискаше малка ръкавица, увита около дръжката на пистолет. Не знам защо. И никога не разбрах.

Жената не ме забеляза веднага, а когато ме забеляза, това не я разтревожи особено. Просто вдигна пистолета малко по-високо и се плъзна по килима към мен. Устните ѝ бяха захапани така здраво, че дори не виждах зъбите, които ги хапеха.

Сега обаче и аз извадих пистолет. Гледахме се над дулата на пистолетите си. Може и да ме беше познала. Нищо не се разбираше от изражението ѝ.

— Спипахте ли ги? — попитах.

Тя кимна леко.

— Само него.

— Свалете пистолета. Вече не ви трябва.

Тя леко го наклони надолу. Изглежда изобщо не забелязваше колта, който бях насочил най-общо в нейна посока. Аз също го наклоних.

— Нея я нямаше — каза жената монотонно. Гласът ѝ звучеше сухо, безлично, монотонно, без тембър.

— Госпожица Беъринг не беше ли тук? — попитах я.

— Не.

— Помните ли ме?

Тя ме огледа по-внимателно, но лицето ѝ не грейна от щастие.

— Търсех госпожица Беъринг — подсетих я аз. — Вие ми казахте да дойда тук. Помните ли? Само че Дейв изпрати някакъв да ме спипа и да ме разкарва насам-натам, докато той самият дойде тук да свърши някаква работа. Така и не разбрах каква.

Брюнетката се обади:

— Вие не сте ченге. Дейв каза, че сте мошеник.

Направих широк, сърдечен жест с ръка и се приближих малко към нея, ненатрапчиво.

— Е, не съм градско ченге — съгласих се. — Но все пак, ченге. Но това беше отдавна. Оттогава се случиха много неща. Нали така?

— Да — отвърна. — Особено на Дейв. Хи, хи.

Това не беше смях. Не беше замислено като смях. Просто малко изпусната пара през аварийна клапа.

— Хи, хи — повторих след нея. Гледахме се като двама изкукали. Наполеон и Жозефина.

Намерението ми беше да се приближа дотолкова, че да ѝ отнема пистолета. Все още бях твърде далеч.

— Има ли някой друг в къщата освен вас? — попитах.

— Само Дейв.

— Аз също си помислих, че Дейв е тук.

Не беше много умно, но ми позволи да направя още една крачка.

— О, Дейв е тук — съгласи се жената. — Да. Искате ли да го видите?

— Ами... ако не ви затруднява.

— Хи, хи. Изобщо не ме затруднява. Ето така.

Тя насочи пистолета към мен и натисна спусъка. Направи го без мускулче да трепне на лицето ѝ.

Фактът, че не последва гръм, я озадачи смътно, сякаш се опитваше да си спомни нещо отпреди две седмици. Нещо належащо или важно. Мен вече ме нямаше за нея. Повдигна пистолета, като все още боравеше много внимателно с черната кожена ръкавица, увита около дръжката му, и надникна в дулото. Това не ѝ помогна особено. Разтръска го. Сетне отново се сети за мен. Не бях помръднал от мястото си. Сега вече не беше необходимо.

— Май че не е зареден — каза жената.

— А може би, всичко е изразходвано — отвърнах. — Много лошо. Тези малките събират само по седем патрона. Моите няма да станат. Дайте да видя дали не мога да направя нещо.

Тя постави пистолета в дланта ми. После отпусна ръцете си една върху друга. Очите ѝ или изобщо нямаха зеници или бяха само зеници. Не бях сигурен кое от двете.

Пистолетът не беше зареден. Пълнителят бе съвършено празен. Помирисах цевта. От нея не беше стреляно, откакто; за последен път е бил почистен.

Това ме довърши. До този миг всичко изглеждаше сравнително просто, стига да можех да мина без повече: убийства. Това обаче скриваше всичко. Вече представа нямах за какво говорим и двамата.

Пуснах пистолета ѝ в страничния си джоб, прибрах моя на мястото му и известно време дъвках долната си устна, за да проверя дали няма нещо да измисля. Нищо не измислих.

Остроликата госпожа Марино просто стоеше неподвижно, втренчила поглед в някаква точка между очите ми, премрежен като на фиркан турист, наблюдаващ величествен залез на Маунт Уитни.

— Е — обадих се най-сетне, — хайде да поогледаме къщата и да видим кое къде е.

— За Дейв ли говорите?

— Да, можем да включим и него.

— Той е в спалнята — изкиска се тя. — В спалните се чувствава като у дома си.

Докоснах ръката ѝ и я завъртях в обратна посока. Тя се обърна, послушна като малко дете.

— Тази обаче ще е последната, в която ще е у дома си — добави. — Хи, хи.

— Да, разбира се — отвърнах.

Собственият ми глас прозвуча като глас на джудже.

Дейв Марино наистина беше мъртъв — ако изобщо са съществували съмнения.

Бяла кръгла лампа беше запалена до голямото легло в спалнята, издържана в зелено и сребристо. Това бе единственият източник на светлина в стаята. От нея върху лицето му се филтрираше меко осветление. Беше мъртъв сравнително отскоро и все още не приличаше на труп.

Лежеше небрежно проснат върху леглото, малко настрани, като че ли е стоял пред него, преди да го застрелят. Едната му ръка беше отметната настрани, като стрък водорасло, а другата беше под него. Отворените му очи бяха празни и лъскави, с почти самодоволно изражение. Устата му бе леко отворена и светлината се отразяваше в ръбовете на горните му зъби.

Отначало изобщо не видях раната. Беше високо горе от дясната страна на главата, в слепоочието, но доста назад, почти достатъчно, за да може темпоралната кост да пробие мозъка, мястото беше обгорено с барут, оброчено с прегоряло червено; тънка струйка се стичаше от нея, която колкото повече приближаваше към бузата, толкова повече изтъняваше и потъмняваше.

— По дяволите! Та това е рана от упор — обърнах се рязко към жената. — Като при самоубийство.

Тя бе застанала до леглото, втренчила поглед в стената над главата му. Ако проявяваше интерес към нещо друго освен стената, то по нищо не си личеше.

Повдигнах още невкоченената ръка и помирирах мястото между основата на палеца и дланта. Надуших кордит, после не надуших кордит, а накрая изобщо не знаех надушвам ли или не. Това, разбира се, нямаше значение. Парафиновата проба щеше да си каже думата.

Оставих ръката на мястото ѝ, предпазливо, сякаш бе нещо много крехко и много скъпо. После разрових завивките, клекнах на пода, напъхах се под половината легло, изругах, изправих се отново и обърнах мъртвеца на една страна — колкото да погледна под него. Имаше лъскава медна гилза, но не и пистолет.

Отново заприлича на убийство. Това ми допадна повече. Марино не беше от самоубийците.

— Намерихте ли някакъв пистолет? — попитах жената.

— Не. — Лицето ѝ беше безизразно като тиган.

— Къде е тая Беъринг? Вие какво търсите тук?

Тя захвапа крайчето на малкото пръстче на лявата си ръка.

— По-добре да си призная — рече. — Дойдох да ги убия и двамата.

— Продължавайте.

— В къщата нямаше никой. Разбира се, след като му позвъних и той ми каза, че не сте истинско ченге, че няма никакво убийство и че сте изнудвач, който просто се опитва да ме уплаши и да измъкне адреса...

Тя млъкна, за да изхлипа веднъж, по-скоро подсмръкна, и премести погледа си в единия ъгъл на тавана.

Думите ѝ се сипеха объркано и една през друга, докато лицето ѝ оставаше безжизнено като на дървена фигура на индианец, каквито ги слагат пред дрогериите.

— Дойдох да ги убия и двамата — каза. — Не отричам.

— С празен пистолет?

— Преди два дни не беше празен. Проверих. Дейв трябва да го е изпразнил. Сигурно се е страхувал.

— Нищо чудно — рекох. — Продължавайте.

— И дойдох тук. Последната капка беше преляла. Такова оскърбление — да ви изпрати при мен за адреса ѝ. Това вече не можах

да...

— Какво стана? — прекъснах я аз. — Знам как сте се чувствали. Чел съм го в любовни романи.

— Да. Той каза, че трябва да види госпожица Беъринг, нещо във връзка със студиото, нямало нищо лично, никога не било имало, никога нямало да има...

— Божичко — рекох. — И това знам. Знам как ви е будалкал. Но тук се търкаля мъртвец, за когото би трябвало да направим нещо, макар да е само ваш съпруг.

— Ах, ти...

— Да. Това вече е по-добре от ония отнесени приказки. Продължавайте.

— Вратата не беше затворена. Влязох вътре. Това е всичко. Сега си отивам. И ти няма да ме спреш. Знаеш къде живея, долен... — тя отново ме нарече със същото име.

— Първо ще поговорим с полицията — казах. Приближих се до вратата, затворих я, превъртях ключа и го взех със себе си. После отидох до френския прозорец. Жената ме разкъсваше с поглед, но сега вече не чувах какво ме наричат устните ѝ.

Френският прозорец край леглото водеше към същия балкон, на който се излизаше и от всекидневната. Телефонът се намираше в малка ниша до леглото, така че сутрин да се прозинеш, да протегнеш ръка и да си поръчаш поднос с диамантени огърлици за проба.

Приседнах отстрани на леглото и протегнах ръка към слушалката, когато иззад стъклото до ушите ми долетя приглушен глас:

— Чакай, приятел! Почакай малко!

Макар и приглушен от стъклото, гласът бе мек и дълбок. Бях го чувал и преди. Гласът на Скала.

Бях на една линия с лампата, която се намираше точно зад гърба ми. Хиърлих се на пода и посегнах към пистолета си.

Изтреця изстрел и във врата ми се посипаха стъкла. Нищо не разбирах. Скала не беше на балкона. Бях проверил.

Претърколих се и запълзах но пода далеч от френския прозорец, към лампата, която бе единственото ми спасение.

Госпожа Марино постъпи съвсем правилно — от гледна точка на противниковата страна. Изхлузи едната си обувка и започна да ме

налага с тока по главата. Докопах я за глезените и се заборичкахме, докато тя раздробяваше черепа ми на парчета.

Отхвърлих я настрани, но облекчението ми не беше задълго. Тъкмо започнах да се изправям, когато забелязах, че Скала е вече в стаята и ми се смее. 45-калибровият патлак все още се гушеше в юмрука му. Френският прозорец и заключените решетки отвън изглеждаха така, сякаш през тях е минал разбеснял се слон.

— Добре — рекох. — Предавам се.

— Кое е мацето, приятел? Явно страшно си пада по теб.

Изправих се на крака. Жената се беше свряла в някакъв ъгъл. Дори не погледнах към нея.

— Я се завърти, приятел. Да те поотупам.

Така и не бях успял да извадя пистолета си. Той го взе. Не му казах нищо за ключа, но взе и него. Очевидно ни беше наблюдавал отнякъде. Ключовете от колата обаче остави. Разгледа малкия празен пистолет и го пусна обратно в джоба ми.

— Откъде влезе? — попитах.

— Проста работа. Покатерих се на балкона, увиснах на ръце и те наблюдавах през решетките, фасулски номер за бивш цирков артист. А ти как си, приятел?

Кръвта от разбитата ми глава се стичаше по лицето. Извадих кърпичка и я попих. Нищо не му отговорих.

— Леле, ама да знаеш каква скица беше, като искаше да се обадиш по телефона, с трупа зад гърба ти.

— Да бе, да се пръснеш от смях — изръмжах. — Но да не ти пука. Това е мъжът й.

Той погледна към нея.

— Това жена му ли е?

Кимнах, за което горко съжалих.

— Кофти работа. Ако знаех... Но не можах да се въздържа. Той направо си го изпроси.

— Ти... — започнах и се втренчих насреща му. Жената зад гърба ми някак странно и приглушено взе да вие.

— А кой друг, приятел? Кой друг? Я сега ние тримката да идем в дневната. Струва ми се, че зърнах една бутилка с доста прилична пиячка. А и ти трябва да си сложиш нещо на тая глава.

— Ти не си с всичкия си, щом се мотаеш тук — изръмжах. — Търсят те навсякъде. Единственият начин да се измъкнеш от този каньон е обратно надолу по Бийчуд или през хълмовете — пеш.

Скала ме изгледа и каза много тихо:

— Никой не се е обаждал на полицията оттук, приятел.

Наблюдаваше ме, докато промивах и залепвах лейкопласт върху раните си в банята. После се върнахме в дневната. Госпожа Марино се бе сгушила върху едниния диван, втренчила невиждащи очи в незапаления огън. Нищо не казваше.

Не беше избягала, защото Скала през цялото време не я изпусна от очи. Държеше се примирено и незаинтересовано, сякаш оттук нататък вече нищо не я засяга.

Налях от уискито в три чаши и ѝ подадох едната. Тя протегна ръка, почти ми се усмихна и се строполи на пода, все още с усмивка на лицето.

Оставих чашата, повдигнах жената и я положих отново върху дивана, с главата на ниско. Скалая гледаше втренчено. Беше изгубила съзнание, студена и бяла като платно.

Той взе чашата си, седна на другия диван и сложи патлака до себе си. Гаврътна питието, без да сваля очи от жената, със странно изражение върху едрото си, бледо лице.

— Кофти — промълви. — Кофти. Но мръсникът и без туй я мамеше. Да върви по дяволите.

Сипа си повторно, гаврътна и него и седна по-близо до жената — на дивана, който беше под прав ъгъл с онзи, на който лежеше тя.

— Значи си ченге — рече.

— Как се сети?

— Лу Шейми ми каза, че някакъв бил при нея. Така, както ми го описа, приличаше на теб. Пообиколих навън и надникнах в таратайката ти. Аз стъпвам много тихо.

— Добре де, и сега какво?

Изглеждаше по-огромен от всякога в затвореното пространство на стаята, със спортните си дрехи. Дрехи на млад всезнайко. Чудех се колко ли време му е било необходимо да ги окомплектова. Не беше възможно да са купени готови. Бе прекалено огромен за такова нещо.

Краката му бяха широко разкрасени върху кайсиевия килим и той тъжно съзерцаваше експлозиите от бяло върху меката кожата на

велурените си обувки. Не бях виждал по-грозни обувки.

— Ти какво правиш тук? — рязко попита Скала.

— Търся Бюла. Мислех, че може би се нуждае от помощ. Бях се хванал на бас с едно градско ченге, че ще я открия преди той да намери теб. Но още не съм.

— Не си я виждал, така ли?

Поклатих глава бавно и много предпазливо. Той продума тихо:

— И аз не съм, приятел. Обикалям тук от часове. Не се е прибирала. Дойде само онзи от спалнята. Какво стана с брикета, управителя в заведението на Шейми?

— Заради него е цялата дандания.

— Да. Заради някаква си чернилка. От тях може да се очаква. Е, аз трябва да изчезвам.

Щеше ми се да взема и трупа, заради Бюла. Не мога да го оставя да я изплаши. Но май вече е излишно. Убийството на онзи черния провали всичко.

Той погледна към жената на другия диван. Лицето ѝ все още беше зеленикавобяло, очите — затворени. Гърдите ѝ се повдигаха.

— Ако не беше тя — продължи, — щях да оправя всичко, а теб да те очистя. — Той докосна патлака до себе си. — Без лоши чувства, разбира се. Само заради Бюла. Сега обаче... по дяволите, не мога да очистя и мацето.

— Лоша работа — изръмжах аз и опипах главата си.

Той се ухили.

— Май трябва да взема твоята таратайка. За малко. Хвърли онези ключове.

Хвърлих му ги. Скала ги улови и ги постави до колта. После се наведе напред, посегна към един от външните си джобове и извади малък пистолет със седефена дръжка. Около 25-ти калибър. Задържа го върху дланта си.

— С това свърших работата — каза. — Оставих бричката, дето я наех, на долната улица. Изкачих се по насипа и излязох зад къщата. Чух, че някой натиска звънеца. Този тип стоеше на вратата. Бях застанал така, че да не ме види. Никой не му отвори. И какво мислиш? Той имаше ключ! Ключ от вратата на Бюла!

Огромното му лице се се превърна в едно голямо озъбване. Жената върху дивана дишаше малко по-дълбоко и ми се стори, че

зърнах единия ѝ клепач да трепва.

— Голяма работа — рекох. — Може да се е сдобил с него по хиляди начини, нали е шеф в радиото, където тя работи. Могъл е да докопа чантата ѝ, да вземе отпечатък. Това съвсем не означава, че тя му го е дала.

— Точно така, мой човек — засия Скала. — Разбира се, че не е задължително тя да го е дала на този... И така, той влезе вътре, а аз — веднага след него. Само че беше затворил вратата. Отворих я, както аз си знам. Оттогава не се затваря много добре, може да си забелязал. Той стоеше в средата на тази стая, ей там, до бюрото. И друг път е идвал, мръсникът... — Отново се озъби, но този път не толкоз мрачно. — Защото пхна ръка в чекмеджето на бюрото и измъкна това... — Скала заподмята пищовчето със седефената дръжка върху огромната си длан.

Сега вече върху лицето на госпожа Марино се четеше видимо напрежение.

— Та тръгвам аз към него, а той стреля веднъж, но не улучи. Уплаши се и хукна към спалнята. Аз подире му. Отново стреля и отново не улучи. Ще намериш куршумите някъде из стените.

— Ще гледам да не забравя — рекох.

— Да, после аз го докопах. Какво да ти кажа, смрадливо лайно с бяло шалче. Но ако е решила да къса с мен, искам тя да ми го каже, разбираш ли? А не да дойде от някакъв мазен скапаняк като тоя. Та побеснях, ще знаеш. Копелето обаче взе да се опъва.

Скала разтърка брадичката си. Усъмних се в последното.

— Викам му: „тук живее моето момиче, приятел, какво търсиш?“ А той: „Ела угре“, вика. „Тази нощ е моя“.

Скала направи широк жест със свободната си лява ръка.

— След това природата трябваше да си каже думата, нали така? Заскубах крайниците му кат на скакалец. Само че, докато се занимавах с това, тая проклета играчка пукна и той се отпусна като... — Скала погледна към жената и не довърши мисълта си. — Взе, че умря.

Един от клепачите на госпожа Марино трепна отново.

— После? — подканих го.

— Ометох се. Всеки би го направил. Но се върнах. Сетих се, че на Бюла ще ѝ стане кофти като види тая леш на леглото си. Смятах да го взема и да го откарам в пустинята, а после да се скрия в някоя дупка за известно време, но тая дойде и провали работата.

Жената трябва да се е преструвала от доста време. Сигурно е местела ръка и извъртала тялото си милиметър по милиметър, за да застане в удобна позиция с опора — облегалката на дивана. Пищовчето със седефената дръжка все още лежеше върху дланта на Скала, когато тя се раздвижи. Отблъсна се от дивана, полетя напред и се изправи във въздуха като акробат. Удари се в коленете на Скала и сграбчи пистолета от ръката му с ловкостта на катерица, която бели лешник.

Той се изправи и изруга, докато тя се търкаляше в краката му. Големият Колт беше до него, но той нито го докосна, нито посегна към него. Наведе се да сграбчи жената с огромните си голи ръчища.

Тя се засмя точно преди да го застреля.

Простреля го четири пъти в долната част на корема. После ударникът изщрака на празно. Запокити пистолета в лицето му и се претъркули встрани.

Скала я прекрачи, без да я докосне. За миг едрото му бледо лице остана напълно безизразно, а после се проряза от дълбоките бръчки на страданието, които сякаш винаги са си били там.

Тръгна изправен по кайсиевия килим към входната врата. Хвърлих се към големия Колт и го докопах. За да не попадне в ръцете на жената. След четвъртата му крачка, върху жълтото на килима се появи кръв. После се появяваше след всяка следваща крачка.

Скала достигна вратата, протегна огромно ръчище и за миг се подпря върху дървото. После тръсна глава и се извърна. Дланта му остави кърваво петно върху ламперията, с нея се беше държал за корема.

Седна на първия стол, който му се изпречи, преви се одве и здраво стисна корема си с ръце. Кръвта се стичаше между пръстите му бавно, като вода от преливащ леген.

— Пустите му куршумчета — продума. — Болят също като големите. Поне тук, долу.

Тъмнокосата закрачи към него като марионетка. Той я наблюдаваше без да мига изпод полузатворените си, натезжали клепачи.

Когато се приближи достатъчно, тя се наведе и се изплю в лицето му.

Скала не помръдна. Очите му не промениха израза си. Сkochих към нея и я хвърлих върху един стол. Не ѝ се церемонях много.

— Остави я — сгълча ме той. — Може би го е обичала.

Този път никой не ми попречи да телефонирам.

Часове по-късно седях върху червен стол в бара на Лука, на ъгъла на Пета и Западна, отпивах мартини и се чудех как ли се чувства онзи, който по цял ден ги забърква и никога не ги опитва. Беше късно, минаваше един. Скала лежеше в затворническото отделение на градската болница. Госпожица Беъринг все още не се беше появила, но знаеха, че ще го стори, щом разбере, че Скала е в дрънголника и вече не е опасен.

КЛБЛ, които нищо не знаеха отначало, трябваше да потулват доста неща. Имаха двацет и четири часа на разположение, за да решат в какъв вид да пуснат историята.

Барът бе почти толкова пълен, колкото и по обяд. След малко една тъмнокоса италианка с огромен нос и очи, с които шега не бива, се приближи до мен и рече:

— Вече имам свободна маса за вас.

Взех си още едно мартини и си поръчах вечеря. Предполагам, че съм я изял.

Непрекъснато ми се привиждаше, че Скала седи срещу мен на масата. В съкрушените му черни очи имаше нещо, което не беше само болка, нещо, което искаше да направя. Ту се опитваше да ми каже какво е, ту притискаше корема си и повтаряше: „Остави я. Може би го е обичала“.

Тръгнах си и подкарах на север към Франклин, а после към Бийчуд Хедър Стрийт. Улицата не беше завардена. Толкова бяха сигурни в нея.

Карах бавно по долната пресечка и гледах нагоре по обраслия с храсталаци склон, изпъстрен с лунна светлина. Оттук задната страна на къщата изглеждаше поне три стажа висока. Виждах железните конзоли, които поддържаха верандата. Бяха толкова високо от земята, че на човек му трябваше балон, за да се добере до тях. Но Скала се бе покатерил точно оттам. Той те признаваше лесното.

А е можел да избяга, да си върне парите и дори да си купи къща. Имаше много народ в занаята, никой от тях не би си позволил шеги с него. Но вместо това се беше върнал, за да се покатери на балкона й като Ромео и да натъпчат корема му с олово. И то друга жена, както обикновено става.

Свих по един бял завой, сам приличащ на лунна пътека, паркирах и изкачих остатъка от пътя пеша. Носех фенерче, но не беше необходимо да го паля, за да видя, че никой не чака разносвача на мляко на входното стъпало. Не влязох пред главния вход. За беля можеше да са поставили на върха на хълма някой съгледвач с бинокъл.

Промъкнах се по сипея отзад между къщата и празния гараж. Намерих един прозорец, до който можех да стигна, и не вдигнах бог знае колко шум, докато го чупех с напъхалия в шапката пистолет. Само щурците и дървесните жаби замлъкнаха за миг.

Добрах се до спалнята и предпазливо я обходих с лъча на фенерчето — след като спуснах щорите и дръпнах завесите. Осветих разхвърляно легло, петна от прах за вземане на отпечатъци, загасени фасове по перваза на прозореца и следи от токове по мъха на килима. Върху тоалетката имаше сребристозелена тоалетна кутия и три куфара в дрешника. Имаше и вграден скрин с ключалка, която щеше да ми отвори работа. Освен фенерчето носех и отвертка от калена стомана. Насилих ключалката.

Бижутата не струваха и хиляда долара. Може би по-малко от половината на хиляда. Но за момиче от шоубизнеса това означаваше много. Върнах ги на мястото им.

Прозорците в дневната бяха затворени, имаше странна, неприятна, садистична миризма. Представителите на закона бяха прибрали бутилката VAG 69, за да улеснят вземането на отпечатъци. Наложих се да извадя собствената си. Занесох в ъгъла един от столовете, върху който не беше текло кръв, наквасих гърлото си и зачаках в тъмнината.

Една сянка изпърпори в мазето или там някъде. Това ме накара отново да наквася гърлото си. Някой излезе от по-долната къща и извика. Затръшна се врата. Тишина. Дървесните жаби започнаха отново, след тях и щурците. После електрическият часовник на радиото заглуши всички останали шумове.

После съм заспал.

Когато се събудих, луната се беше отместила от фасадните прозорци и някъде беше спряла кола. Леки, тихи, предпазливи стъпки се отделиха от нощта. Спряха пред входната врата. В ключалката задраска ключ.

Когато вратата се отвори, на фона на сумрачното небе се откри глава без шапка. Склонът на хълма бе твърде тъмен, за да видя нещо повече. Вратата се затвори с прищракване.

По килима изшумоляха стъпки. Вече бях стиснал шнура на лампата в ръка. Дръпнах го и стана светло.

Момичето не издаде нито звук, нито дори подобие на звук. Просто насочи пистолета си срещу мен.

— Здравей, Бюла — казах.

Струваше си да я почака човек.

Не много висока, не много ниска. С дълги крака, създадени да ходят и да танцуват. Косата ѝ дори и в светлината на тази единствена лампа пламтеше като огнен език в нощта. Бръчиците в ъгълчетата на очите ѝ бяха от смях. Устата ѝ умееше да се смее.

Чертите ѝ бяха в сянка, изопнати от онова напрегнато изражение, което прави някои лица още по-красиви, защото стават изящни. Не виждах очите ѝ. Може да са били достатъчно сини, та да подскочиш, но не ги виждах.

Пистолетът ми приличаше на 32 калибър, но дръжката му имаше типичния прав ъгъл на Маузера.

След малко тя каза много тихо:

— Полиция, предполагам.

Имаше и хубав глас. Все още мисля за него понякога.

— Да седнем да поговорим — рекох. — Съвсем сами сме. Пили ли сте някога от бутилка?

Не отговори. Сведе поглед към пистолета, който държеше, почти се усмихна, поклати глава.

— Няма да направите две грешки — казах. — Не и умно момиче като мас.

Бюла прибра пистолета в страничния джоб на дългото си широко палто с офицерска якичка.

— Кой сте вие?

— Само частно ченге. Името ми е Кармади. Искате ли да пийнете?

Протегнах ѝ бутилката. Все още не се беше сраснала с ръката ми, та се налагаше да я държа.

— Не пия. Кой ви е наел?

— КЛБЛ. Да ви предпази от Стив Скала.

— Значи знаят — промълви. — Значи те знаят за него.

Предъвках думите й, но не казах нищо.

— Кой е бил тук? — рязко продължи тя. Все още стоеше в средата на стаята, сега вече с ръце в джобовете на палтото, без шапка.

— Всички, с изключение на водопроводчика. Както винаги закъснява — отвърнах.

— А, вие сте от ония — процеди. Стори ми се, че носят й се сбърчи леко. — Евтин шегобиец.

— Не — отвърнах. — Не съм от тях. Просто така разговарям с хората, с които се налага да разговарям. Скала се върна отново и загази. Простреляха го и го арестуваха. В болницата е. Много зле.

Тя не помръдна.

— Колко зле?

— Може и да оживее, ако го оперират. Но пак не е сигурно. Иначе — безнадеждно. Има три куршума в червата и един в черния дроб.

Най-после тя се раздвижи и се наклони да седне.

— Не на този стол — казах бързо. — Ето тук.

Дойде и седна наблизко, върху единия диван. В очите й се, мятаха светлинки. Чак сега ги забелязах. Малки въртящи се светлинки, като искрящи фойерверки.

— Защо се е върнал? — попита.

— Мислел е, че трябва да поразчисти. Да махне трупа и прочие. Свястно момче е този Скала.

— Така ли мислите?

— Госпожице, дори ако никой друг на света не го мисли, аз съм убеден в това.

— Ще пийна малко — каза момичето.

Подадох й бутилката, но много бързо я грабнах обратно.

— Хей! — извиках. — Това не се пие като вода!

Тя погледна встрани към вратата, която водеше към спалнята зад гърба ми.

— В моргата е — рекох. — Можете да влезете.

Тя се изправи веднага и излезе от дневната. Върна се почти незабавно.

— В какво ще обвинят Стив? — попита. — Ако оживее?

— Тази сутрин уби един негър на Сентрал. Беше малко или повече самозащита и от двете страни. Не знам. Ако не беше Марино, можеше и да се отърве.

— Марино ли?

— Тъхъ. Знаете, че е убил Марино.

— Не се правете на глупак. Аз убих Марино.

— Добре — съгласих се. — Но Стив не иска да е така.

Тя се втренчи в очите ми.

— Искате да кажете, че Стив се е върнал нарочно, за да поеме вината?

— Да. В случай, че се наложи. Мисля, че идеята му всъщност е била да го закара в пустинята и да го изгуби някъде по пътя. Само че се появи една жена... госпожа Марино.

— Да — беззвучно промълви момичето. — Тя си мисли, че съм му била любовница. На тоя мазен поплювко.

— А бяхте ли? — попитах.

— Не ми пробутвайте тези номера — рече. — Макар че някога наистина работех на Сентрал Авеню.

После отново излезе от стаята.

До ушите ми долетя шум от вадене на куфар. Влязох след нея в спалнята. Прибираще в куфара късчета паяжина и го правеше така, сякаш обичаше хубавите неща да бъдат добре подредени.

— Хората не носят такива дрехи в дрънголника — рекох й и се облегнах на вратата. Тя продължи да не ми обръща внимание.

— Мислех да изчезна в Мексико. Оттам в Южна Америка. Нямах намерение да го убивам. Държа се грубо с мен, опита се да ме изнуди за нещо и аз извадих пистолета. После се сборичкахме отново и той гръмна. След това избягах.

— Съвсем същото ми разказа и Скала — рекох. — По дяволите, толкова ли не може да сте го застреляли този... нарочно!

— Не и заради вас — отвърна. — Или за което и да било ченге. Не, след като някога прекарах осем месеца в Далхарт, Тексас, защото обрах един пияница. Не и след като тази Марино крещя като откачена, че съм го прелъстила, а после ми омръзнал.

— Ще я видя какво ще приказва — изръмжах, — когато кажа как се изплю в лицето на Скала, след като го натъпка с четири патрона.

Момичето потрепера. Лицето ѝ пребледня. Продължи да вади неща от куфара и да ги прибира обратно.

— Наистина ли обрахте пияницата?

Тя ме погледна, после сведе очи.

— Да — прошепна.

Приближих се до нея.

— Имате ли някакви синини или разкъсани дрехи, които да покажете?

— Не.

— Много лошо — рекох и я сграбчих.

Отначало очите ѝ пламнаха, а после се превърнаха в два черни камъка. Разкъсах палтото ѝ, а и всичко останало, здравата изпомачках ръцете и шията ѝ, разбих устата ѝ. Пуснах я запъхтян. Тя се олюля, но не успя да падне съвсем.

— Ще трябва да почакаме синините да се открият и потъмнеят — рекох. — После ще слезем в града.

Тя започна да се смее, после отиде до огледалото и се погледна. Разрида се.

— Изчезвайте оттук, докато се облека! — изкрещя насреща ми. — Ще опитам да го направя. Но ако за Стив има някаква надежда, ще кажа истината.

— Я млъкнете и вървете да се преобличате — рекох.

Излязох и затръшнах вратата.

Дори не бях я целунал. Можех поне това да го направя. Щеше да ѝ бъде също тъй безразлично като боя, който ѝ друснах.

Останалата част от нощта прекарахме на четири колела. Отначало в отделни коли, докато скрием нейната в моя гараж, после в моята. Тръгнахме нагоре по крайбрежието и пихме кафе със сандвичи в Малибу. После продължихме да се изкачваме и превалихме върха. Закусихме в подножието на Ридж Рут, на север от Сан Фернандо.

Лицето ѝ приличаше на бейзболна ръкавица след тежък сезон. Долната ѝ устна бе добила размерите на банан, а върху охлузените места по ръцете и шията ѝ можеха да се пържат котлети, така пламтяха.

Когато съвсем разсъмна, отидохме в полицията.

И през ум не им мина да я задържат или проверяват. Кажи-речи сами написаха нейните показания. Тя ги подписа с невиждащи очи,

замислена за нещо друго. После някакъв мъж от КЛБЛ и съпругата му дойдоха да я отведат.

Така че не се наложи да я откарам в някой хотел.

Не отиде да види и Скала. Не тогава. Бяха го упоили с морфин.

Той умря в два и половина същия следобед. Тя държеше един от огромните му безжизнени пръсти, но той не би я различил и от кралицата на Сиам.

---

[1] Ирландското знаме е яркозелено. — Б. пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.